

Sygn. akt V CSK 2/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa R. W.
przeciwko M. Sp. z o.o. w [...]
o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2017 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w [...]
z dnia 15 września 2016 r.,

- 1) oddala skargę kasacyjną,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 września 2016 r. Sąd Rejonowy schód w [...] oddalił powództwo R. W. skierowane przeciwko „M.” Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o zwolnienie od egzekucji zajętego, a należącego do niego, lokalu użytkowego nr 8 w budynku położonym w przy ul. S. 41.

Sąd Rejonowy ustalił, że dnia 21 grudnia 1996 r. powód zawarł ze spółką „K.” spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (poprzednikiem prawnym pozwanej „G.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) w formie aktu notarialnego przedwstępną umowę sprzedaży, mocą której spółka „K.” zobowiązała się do ustanowienia na rzecz powoda odrębnej własności przedmiotowego lokalu wraz odpowiednimi udziałami w użytkowaniu wieczystym gruntu przy ulicy S., na którym posadowiony był budynek. Dnia 31 października 2013 r. R. W. wniósł pozew o nakazanie pozwanej „.” Spółce z o.o., złożenia oświadczenia woli ustanowienia odrębnej własności lokalu przedmiotowego lokalu i przeniesienia tej własności na powoda. Sąd Rejonowy w [...] uwzględnił w całości powództwo i wyrokiem zaocznym z dnia 5 maja 2014 r. nakazał pozwanej spółce ustanowić odrębną własność lokalu użytkowego, z którą to własnością związany jest określony udział w prawie użytkowania wieczystego oraz w częściach wspólnych urządzeń budynku położonego w [...] przy ul. S. 41 za łączną cenę 11.575,50 złotych, która została zapłacona w dniu 31 grudnia 1996 r.

Dnia 22 stycznia 2015 r. powód złożył wniosek o wyłączenie przedmiotowego lokalu z II licytacji komorniczej oraz wniósł o wpis w księdze wieczystej jego prawa własności do lokalu. Postanowieniem z dnia 3 lutego 2015 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w [...] oddalił wniosek o wyłączenie lokalu z licytacji. Ostatecznie, wobec uwzględnienia skargi powoda na czynności komornika postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r., ten sam Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w części dotyczącej odrębnej własności lokalu. W związku ze skargą wierzyciela na postanowienie komornika w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego, a następnie w związku z zażaleniem wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego w [...], postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r. Sąd

Okręgowy w [...] uchylił postanowienie komornika z dnia 23 lutego 2015 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Oddalając powództwo o zwolnienie zajętego lokalu Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 841 § 1 i 3 k.p.c. powództwo należało wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w odrębnych przepisach. Skoro powód złożył dnia 22 stycznia 2015 r., w kancelarii komornika wniosek o wyłączenie od egzekucji przedmiotowego lokalu to należało przyjąć, że najpóźniej w tej dacie powziął wiedzę o fakcie zajęcia przedmiotowej nieruchomości w toku postępowania. Wobec tego, termin do dochodzenia roszczenia upłynął w dniu 22 lutego 2015 r. a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 10 kwietnia 2015 r. Poza tym, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo było nieuzasadnione ze względu na treść art. 930 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 15 września 2016 r. Sąd Okręgowy w [...] oddalił apelację powoda wniesioną od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji zarówno odnośnie do zachowania terminu do wniesienia powództwa ekscydencyjnego (interwencyjnego), jak i odnośnie do zastosowania art. 930 k.p.c. Sąd ten przyjął, że powód o zajęciu lokalu wiedział, już w chwili wyroku z dnia 5 maja 2014 r. wydanego w toku postępowania egzekucyjnego w którym zajęto nieruchomość, z której miał być wyodrębniony lokal dla powoda. Powód dowiedział się o zajęciu także z chwilą ujawnienia w nowej księdze wieczystej wzmianki o zajęciu nieruchomości.

Odwołując się do treści art. 930 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy wskazał, że nabycie własności nieruchomości na mocy wyroku sądowego zastępującego oświadczenia woli stanowi w istocie rozporządzenie własnością nieruchomości, które nie ma wpływu na dalsze postępowanie egzekucyjne.

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku sądu drugiej instancji. Zarzucił w niej naruszenie przepisów postępowania, przy czym jedno z naruszeń odnosiło się do art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c., które miało skutkować nieważnością postępowania przed sądem drugiej instancji. Poza tym, w ramach tej samej podstawy kasacyjnej, powód zarzucił naruszenie art. 841 § 1 k.p.c. przez uznanie, że powództwo przeciwegzekucyjne mogło być wytoczone przed zajęciem nieruchomości powoda,

tj. przed skutecznym zawiadomieniem o współobciążeniu jego nieruchomości. Poza tym zdaniem powoda, Sąd drugiej instancji dopuścił się naruszenia prawa materialnego tj. art. 841 § 3 k.p.c. przez uznanie, że powód nie dochował miesięcznego terminu na wniesienie powództwa ekscydencyjnego a także naruszenia art. 930 § 1 w zw. z art. 390 § 2 i 64 k.c. przez wadliwe uznanie, że wyrok Sądu Rejonowego w [...] nakazujący złożenie oświadczenia woli w przedmiocie sprzedaży nieruchomości oznacza „rozporządzenie nieruchomością po zajęciu”, o którym mowa w art. 930 § 1 k.p.c.

Na tych podstawach powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozważania dotyczące skargi kasacyjnej trzeba rozpocząć od najpoważniejszego zarzutu procesowego, którego uwzględnienie oznaczałoby, że postępowanie przed Sądem drugiej instancji było nieważne. Powód powołując się na treść art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c. podniósł, iż dwóch sędziów Sądu drugiej instancji, którzy brali udział w sprawie podlegali wyłączeniu z mocy ustawy albowiem wcześniej brali udział w orzekaniu w postępowaniu zażaleniowym wywołanym skargą pozwanego na czynności komornika tj. na postanowienie o umorzeniu przez komornika egzekucji z nieruchomości powoda, następnie objętej powództwem przeciwegzekucyjnym. Zgodnie z tym przepisem sędzia jest wyłączony z mocy ustawy w sprawach, w których w instancji niższej brał udział w wydaniu zaskarżonego orzeczenia, jako też w sprawach o ważność aktu prawnego z jego udziałem sporządzonego lub przez niego rozpoznanego oraz w sprawach, w których występował jako prokurator.

Wskazani przez powoda dwaj sędziowie nie spełniają żadnego z przytoczonych kryteriów. Przede wszystkim, nie byli w składzie sądu orzekającego w niższej instancji, przy czym wymaga podkreślenia, że chodzi o orzeczenie, które zostało poddane kontroli instancyjnej w tej samej sprawie. Z oczywistych względów nie zachodzą pozostałe przyczyny, które z mocy ustawy eliminowały sędziów Sądu drugiej instancji, którzy orzekali w przedmiotowej sprawie.

Rację ma natomiast skarżący kwestionując oceny Sądu Okręgowego dotyczące zachowania miesięcznego terminu do wniesienia powództwa ekscydencyjnego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. Wskazany w art. 841 § 3 k.p.c. miesięczny termin, w którym osoba trzecia może skorzystać z uprawnienia zmierzającego do ochrony prawa naruszonego w wyniku skierowania do niego egzekucji, ma charakter materialny a nie procesowy i nie podlega przywróceniu (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2007 r., III CZP 57/07, OSNC 2008/9/97).

Ponieważ przedmiotem zajęcia była odrębna własność lokalu wyodrębnionego z nieruchomości spółki „G.” o naruszeniu prawa powoda można mówić nie od chwili wszczęcia egzekucji w stosunku do nieruchomości, z której mają być wyodrębnione lokale, ale od chwili, kiedy powód dowiedział się o zajęciu należącego do niej przedmiotu, tj. wyodrębnionego lokalu. Jest to dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o naruszeniu jej prawa, a nie dzień, w którym mogła dowiedzieć się o tym przy dołożeniu należytej staranności (tak też Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 275/07, nie publ.). Przenosząc te rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wbrew ocenom Sądu Apelacyjnego, zauważyć trzeba, że nieistotna była wiedza powoda o toczącym się postępowaniu egzekucyjnym wobec nieruchomości, z której został wyodrębniony lokal mieszkalny. Do chwili ustanowienia odrębnej własności lokalu i przeniesienia jego własności na powoda egzekucja przeciwko zbywcy nie naruszała prawa własności powoda. Stało się to dopiero z chwilą skierowania egzekucji do należącej do powoda nieruchomości lokalowej. Formalnym wyrazem wszczęcia egzekucji do nieruchomości jest jej zajęcie, które wobec osób trzecich uzyskuje skutek z chwilą dokonania wpisu w księdze wieczystej lub złożenia wniosku komornika do zbioru dokumentów (art. 925 § 1 k.p.c.). Dopiero wtedy powód mógł wystąpić z powództwem ekscydencyjnym, a miesięczny termin do jego wniesienia, wskazany w art. 841 § 3 k.p.c., mógł rozpocząć swój bieg od chwili, kiedy powód faktycznie powziął informację o zajęciu jego nieruchomości (zob. też uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2007 r., III CZP 93/07, OSNC 2008, nr 7-8 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 651/08, nie publ.). Jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, osobną

wzmiankę o zajęciu nieruchomości powoda ujawniono w księdze wieczystej dnia 6 marca 2015 r. Brak jest natomiast ustaleń dotyczących doręczenia powodowi zawiadomienia o dokonanym wpisie. Gdyby jednak podzielić twierdzenia powoda, iż powyższe zawiadomienie zostało mu doręczone dnia 11 marca 2015 r., to wówczas wniesienie powództwa o zwolnienie od egzekucji zajętej nieruchomości w dniu 10 kwietnia 2015 r. respektowałoby termin przewidziany w art. 841 § 3 k.p.c.

Inną natomiast rzeczą były podejmowane przez powoda czynności przed komornikiem w związku z objęciem sprzedażą licytacyjną należącej do niego nieruchomości lokalowej, pomimo wpisu jego prawa własności i jednoczesnego braku w księdze wieczystej wpisu o jej zajęciu. Istotne bowiem w procesie o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji jest to, kiedy osoba trzecia dowiedziała, że doszło do naruszenia jej prawa przez zajęcie określonego przedmiotu i skierowanie do niego egzekucji.

Pomimo wniosków, które mogłyby podważyć przyjętą przez Sąd drugiej instancji ocenę zachowania terminu prawa materialnego do wniesienia powództwa ekscydencyjnego na podstawie art. 841 § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powoda podlegała oddaleniu albowiem zaskarżony wyrok ostatecznie odpowiada prawu, ze względu na prawidłowe zastosowanie przez Sądy obu instancji art. 930 § 1 k.p.c., według którego rozporządzenie nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie.

Przepis ten wprowadza w interesie wierzyciela mechanizm chroniący go przed niewłaściwym postępowaniem egzekwowanego dłużnika. Ochrona polega na tym, że rozporządzenie przez dłużnika nieruchomością po jej zajęciu nie ma wpływu na dalsze postępowanie, a czynności egzekucyjne są ważne tak w stosunku do dłużnika, jak i w stosunku do nabywcy. Materialnoprawny skutek dokonanego po zajęciu rozporządzenia rzeczą wyraża się bezskutecznością względną rozporządzenia, co oznacza, że przeniesienie własności zajętej nieruchomości między zbywcą a osobą trzecią jest ważne, ale bezskuteczne w stosunku do wierzycieli, którzy wszczęli egzekucję. W konsekwencji wierzyciele, którzy skierowali egzekucję do nieruchomości i doprowadzili do jej zajęcia, mogą zaspokoić się z tej nieruchomości tak, jakby nadal należała ona do majątku dłużnika. Dokonując wykładni tego przepisu Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał,

że art. 930 § 1 k.p.c. nie podważa ważności umowy przeniesienia własności zajętej nieruchomości między dłużnikiem a nabywcą, lecz powoduje bezskuteczność tej umowy w stosunku do wierzycieli, którzy wszczęli egzekucję. Procesową konsekwencją bezskuteczności umowy jest możliwość dalszego prowadzenia egzekucji ze zbytej nieruchomości, tak jakby jej zbycie nie miało miejsca (zob. m.in. wyroki z dnia 3 lutego 1998 r. I CKN 403/97, OSP 1998/11/96; z dnia 29 czerwca 2006 r., IV CSK 196/05, nie publ.; z dnia 7 lutego 2008 r., IV CSK 426/07, nie publ.; z dnia 6 maja 2009 r., II CSK 651/08, nie publ.; z dnia 6 września 2013 r., V CSK 359/12, OSNC 2014, nr 5, poz. 52).

Wymienione skutki w przedmiotowej sprawie odnoszą się do ustanowienia przez G. Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w [...] na rzecz powoda odrębnej własności użytkowego numer 8 znajdującego się w budynku położonym w [...] przy ul. S. 41 z którym związane są udziały w użytkowaniu wieczystym gruntu oraz w częściach wspólnych budynku i sprzedaży i sprzedaży powodowi tak określonego prawa za cenę 11 575,50 złotych. Do przeniesienia własności doszło w wykonaniu umowy przedwstępnej zawartej w formie aktu notarialnego dnia 21 grudnia 1996 r. ale na podstawie prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w [...] z dnia 5 maja 2014 r. stwierdzającego obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej.

Co do zasady, prawomocne orzeczenie sądu stwierdzające obowiązek strony do złożenia oznaczonego oświadczenia woli zastępuje to oświadczenie (art. 64 k.c. oraz art. 1047 k.p.c.). Jeżeli więc oświadczenie to ma stanowić składnik umowy, jaka ma być zawarta pomiędzy stronami, to do zawarcia tej umowy konieczne jest złożenie odpowiedniego oświadczenia woli przez drugą stronę z zachowaniem wymaganej formy. Inaczej jednak ocenia się orzeczenia sądu stwierdzające obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej w umowie przedwstępnej oraz orzeczenia uwzględniające powództwo o stwierdzenie obowiązku zawarcia umowy całkowicie zgodnej z żądaniem powoda. W takich wypadkach orzeczenie sądu stwierdza zawarcie umowy i zastępuje tę umowę. Wyrok zastępujący umowę na podstawie art. 64 k.c. ma charakter konstytutywny. Wraz z nastąpieniem jego konstytutywnego skutku wygasa zobowiązanie pozwanego do złożenia oznaczonego oświadczenia woli (zawarcia umowy) oraz wygasa odpowiadające

temu obowiązkowi roszczenie powoda. W przypadku, gdy wyrok wywołuje skutek równoznaczny z zawarciem umowy mającej przenieść z pozwanego na powoda własność nieruchomości (udziału), to z chwilą jego uprawomocnienia się powód, jednocześnie z wygaśnięciem przysługującego mu roszczenia przeciwko dłużnikowi, nabywa własność nieruchomości lub udział w niej. W tym więc przypadku wyrok stanowi zarazem dowód nabycia własności nieruchomości (udziału). Do przeniesienia własności nieruchomości nie jest konieczny wpis do księgi wieczystej, który ma charakter deklaratoryjny (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1967 r. - zasada prawna, III CZP 32/66, OSNCP 1968, Nr 12, poz. 199 a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2013 r., IV CSK 687/13, nie publ.).

W związku z tym, pozostaje do rozważenia, czy wyrok sądu stwierdzający obowiązek zawarcia umowy przenoszącej własność nieruchomości, wydany po zajęciu nieruchomości ma znaczenie dla toczącego się postępowania egzekucyjnego, czy też wobec uznania, iż doszło w ten sposób do rozporządzenia nieruchomością w rozumieniu art. 930 § 1 k.p.c. rozporządzenie to nie ma wpływu na dalsze postępowanie egzekucyjne.

Użyte w art. 930 § 1 k.p.c. określenie „rozporządzenie nieruchomością” nie zostało ustawowo zdefiniowane. Literalna wykładnia wskazywałaby, że rozporządzenie jest rodzajem czynności prawnej przenoszącej lub znoszącej prawo przysługujące dłużnikowi. Tym zakresem nie jest objęte obciążenie nieruchomości przez dłużnika po jej zajęciu z sankcją nieważności, przyjętą w art. 930 § 3 zdanie pierwsze k.p.c. Inną sankcję stosuje się do wpisania hipoteki przymusowej po zajęciu nieruchomości (zob. art. 930 § 3 zdanie drugie k.p.c.). Wobec tego, literalnie rzecz ujmując konstytutywny wyrok sądu stwierdzający obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej w umowie przedwstępnej przenoszącej własność nieruchomości nie miałby charakteru rozporządzenia tą nieruchomością. Podobnie Sąd Najwyższy ocenił zmianę stanu prawnego nieruchomości spowodowaną orzeczeniem sądu wydanym na skutek podziału majątku wspólnego, działu spadku lub zniesienia współwłasności nieruchomości przyjmując w wyroku z dnia 1 grudnia 1977 r. (sygn. akt I CR 409/77, OSNC 1979 r., nr 1-2, poz. 6) w zmiany te nie mają charakteru rozporządzenia nieruchomością w rozumieniu

art. 939 k.p.c. W uchwale z dnia 19 grudnia 1980 r. (sygn. akt III CZP 65/80, OSNC 1981, nr. 6, poz. 100) Sąd Najwyższy przyjął dalej idące zapatrywanie, że art. 930 k.p.c. nie ma zastosowania do nieruchomości, której jednym ze współwłaścicieli był dłużnik, a która orzeczeniem sądu znoszącym współwłasność przyznana została na wyłączną własność współwłaścicielowi nie będącemu dłużnikiem, chociażby orzeczenie sądowe wydane zostało w uwzględnieniu zgodnego wniosku uczestników postępowania po zajęciu tej nieruchomości.

Zdaniem Sądu Najwyższego rozpoznającego skargę kasacyjną powoda, dokonując wykładni pojęcia „rozporządzenie nieruchomością” w rozumieniu art. 930 § 1 k.p.c. nie można poprzestać tylko na wykładni językowej. Równie istotne jest uwzględnienie roli tego przepisu jaką pełni w obrocie prawnym. Ma przede wszystkim chronić wierzyciela przed pokrzywdzeniem go przez dłużnika. Dlatego pojęcie "rozporządzenie" należy wyklądać szerzej i objąć nim także zmiany w stanie prawnym nieruchomości powstałe na skutek wyroku sądowego zastępującego oświadczenie woli dłużnika rozporządzającego własnością nieruchomości. Dotyczy to zarówno wyroku sądu stwierdzającego obowiązek zawarcia umowy przyrzeczonej jak również zmiany stanu prawnego nieruchomości związanej z zawarciem umowy, kiedy wyrok sądu zastąpił jedynie oświadczenie woli dłużnika (art. 64 k.c.) a do zawarcia umowy niezbędne było oddzielne złożenie odpowiedniego oświadczenia woli przez drugą stronę (tak też Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 14.05.2014 r. I ACa 1462/13, w którym przyjęto, że nabycie własności nieruchomości w rozumieniu art. 930 § 1 k.p.c. obejmuje również nabycie tego prawa na mocy wyroku sprawy wydanego na podstawie art. 231 § 1 k.c.). Brak jest podstaw do eliminacji tych zdarzeń prawnych z hipotezy art. 930 k.p.c. tylko dlatego, że dłużnik uchylał się od dobrowolnego spełnienia świadczenia polegającego na złożeniu odpowiedniego oświadczenia woli, które bez wątpienia mogło być uznane za czynność prawną rozporządzalną. W każdym przypadku, nawet przy konstytutywnym wyroku stwierdzającym obowiązek zawarcia umowy, źródłem nałożonego na strony obowiązku jest ich czynność prawna. W rozpoznawanej sprawie źródłem tym jest umowa przedwstępna zawarta w formie notarialnej, która uprawniała powoda do dochodzenia zawarcia umowy przyrzeczonej.

Odmienne wykładnia zwrotu „rozporządzenie” prowadziłaby do istotnego naruszenia pozycji prawnej wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym skierowanym do nieruchomości tylko dlatego, iż oświadczenie woli dłużnika zastąpił wyrok sądu. Naruszenie to jest szczególnie widoczne w przypadku, kiedy bierna postawa dłużnika stwarza podstawy do wydania wyroku zaocznego w sprawie o stwierdzenie obowiązku zawarcia umowy przyrzeczonej.

W tym samym kierunku, uwzględniającym ochronę wierzyciela, zmierzają orzeczenia Sądu Najwyższego dopuszczające stosowanie skargi pauliańskiej, skierowanej zgodnie z literalnym brzmieniem art. 527 § 1 k.c. do czynności prawnych dłużnika, także do jego czynności procesowych w postaci zgody wyrażonej w postępowaniu o zniesienie współwłasności rzeczy wspólnej na przyznanie własności rzeczy drugiemu współwłaścicielowi bez ekwiwalentu z jego strony (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 8 października 2015 r., III CZP 56/15, OSNC 2016 r., nr 10, poz. 111). W uchwale z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZP 41/10, OSNC 2011 r., nr 1, poz. 5 Sąd Najwyższy przyjął, że na podstawie art. 527 § 1 k.c. wierzyciel może zaskarżyć zgodny wniosek dłużnika i pozostałych uczestników postępowania o podział majątku wspólnego, dział spadku i zniesienie współwłasności, jeżeli w wyniku uwzględnienia tego wniosku przedmioty majątkowe objęte podziałem zostały nabyte przez uczestników postępowania niebędących dłużnikami).

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną powoda orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw

kc